

Irma Plajnsšek

PESMI

SIMFONIJA 40

Za zastrtimi okni.
Samota leži kot da je srečna
v rumenih vrtincih.

Rože so deklica,
misli privid človeka.
Nebo se redči in tla
pod menoj so nebo.

Nevidni ognji ustvarjajo skrivnost –
vsi so na cestah in njih čas
je vedno bolj poln.

OKRUŠKI DNEVA

Žalujem za črto tvoje mladosti,
a plešoči listi so zamrznili
v dlaneh tal, ki ne sanjajo o sebi.

Nikoli ne obnemim
pred tvojo utrujenostjo –
zabrisani mesec ti pobira besede iz oči.

MITOFIKCIJA

Vse divja
vse pada navzgor
negibno tiho odzvanjanje teme
me pije vase

meglenim v osmisel
med drobnimi ornamenti
davnega mladega mita
pod strehami resnice žit
in tokovi zelenega apnenca.

Življenje prasmisla.

BREZ NASLOVA

Ceste se valijo
okna požirajo
ptica se oglašča iz megle –
vražja ptica iztekajočih osvetlitev.
Če se kdo loti tvoje pesmi,
te bo zeblo v neskončnost . . .

zakaj kričim kot potopljen kristal –
zakaj odhajam kot izmislek biti –
zakaj počivaš v barvah, ki predirajo prostor noči?

ZMEDENE PODOBE

Ko si se skoraj zrušil,
ko je bila ura prepozna
(sevanje podob, ki tečejo).
Ko sedaj ni več stopinj te teže
in ne vem, kdaj greš,
samo znak odsotnosti ugasne
brez besed v kodrih molka
ob poteh odmišljene skrivnosti.
Tvoj zvok – tvoj mir
tvoja ječa tvoja ujeta kri –
imel si tako močno voljo,
da se je svetloba skodrala,
še preden je stopila v slovar tišine.
Ti pa si rekel samo,
da ne veš, če boš sploh znal povedati.

PRAMEN

Potrebujem penečo se prosojnost
da bo trepetala na podu usode.

Smrt korakov je tako lažno živa
 omahujejo maliki in večnost preprosto
 ostaja v nizu trenutkov.
 Ne morem biti le izsanjan obraz
 pisanih izložb brez konca
 ne morem ostati samo jaz –
 zaklenjena sveča iz sonca.

IZREKANJA

1.

Ne zmoreš ignorirati besede.
 Procesi
 miselni
 hitijo svojo molekularno pot
 v izraz iz not
 izničen.
 Nikogar ne gane tvoja beseda
 pozabljena oda lepote in tesnobe
 In vlečeš, preveč vlečeš
 z nizko struno po jeziku
 in tega glasu nihče več ne prevaja v babilonski molk.

2.

Prelestne sklanjatve.
 Verjamem v tisto, kar s trpkimi
 škrkami vleče magnetnost
 sobiti
 iz medene stene
 in jo kuje v steklo vezanih
 ledenk pomladi.
 Na steblih so vseh naših izgub zakladi
 in v ciganski šotor tonejo
 obljube obdobj
 kadarkoli od zdaj naprej.
 Kadarkoli od brezkončnosti nazaj sem.

3.

Smešno je prečrtavati
 vedno nove kolovoze zgodovine
 in skrivnostne osebne dnine.
 Še vedno je pleme in

njegova posvojena podoba je utrujena
od bliskanja izboljšav.
Še vedno bereš prav to in nič
te ne sme presenetiti.
Tvoja roka namreč izhaja
iz rame, namazane na kruh
jutrišnje prenasičenosti.

4.

Zelo kratke so in pozlačene duri
Na njih je videti osmero vrat
Skoz vsaka vrata tiho stopa tat.
Vidiš, da ta hiša ni brez oken.
Vidiš, da lahko bo zdaj prešel
poln strjenih spominov
v nek nov dan.
V neko uro brez kazalcev
v en zlati krog pozabe.